

imod, at der nævnes Maanederne Decem-ber-Marts, da det Lovforslag, som gen-tagne Gange er forelagt i det andet Ting af det ærede Medlems egne Meningsfæller, netop indeholdt en tilsvarende Bestem-melse. Der staar udtrykkelig i det nævnte Lovforslags § 1 „Maanederne December, Januar, Februar, Marts“. Det var altsaa af det ærede Medlems egne Partifæller foreslaaet, at Skolebespisningen skulde begrænses til disse 4 Maaneder, jeg forstaaer derfor ikke, hvorledes det ærede Medlem kan paastaa, at det er et stærkt Tilbage-skridt, der her gøres, da den foreslaaede Bestemmelse dog netop falder sammen med det, der blev foreslaaet af det ærede Medlems egne Partifæller. Hvad det andet Punkt angaar, udtalte det ærede Medlem, at dets Vedtagelse vilde medføre, at Kom-munerne ikke maatte yde mere til Skole-bespisningen end private. Det er jo slet ikke Tilfældet. Det ærede Medlem erkendte ogsaa til Slutning selv, at Kom-munerne kunne yde meget mere end de private, for saa vidt der er Grund til det, og for saa vidt som Indenrigsministe-ren eller for Landkommunernes Vedkom-mende Amdsraadet gaar ind derpaa. Naar der her fastslaas den Regel, at Kommu-nerne, uden at spørge nogen om det, kunne yde lige saa meget, som de private yde, er det, fordi man gennem den private Indsamling mener at have Garanti for, at der virkelig er en Trang til Stede for en saadan Skolebespisning. Hvis den private Indsamling derimod stopper op eller svin-der meget betydelig ind, er denne Garanti borte. Jeg vil ikke benægte, at der des-uaagtet kan være Trang til Stede, men saa kan der være Grund til nærmere at under-søge, om den er til Stede; og det er denne Undersøgelse, man mener at kunne faa foretaget derved, at enten Amdsraadene eller Indenrigsministeren skal adspørges. Efter at have konfereret med min Kollega, Indenrigsministeren, som mener, at der ikke er noget at indvende mod det stillede Ændringsforslag, har jeg for mit Vedkom-mende heller ikke noget at indvende der-imod og kan derfor ogsaa paa dette Punkt tiltræde det.

Ordføreren (Johnsen): Jeg skal til-lade mig et Par Bemærkninger i Anled-ning af, hvad det ærede Medlem for Kjø-benhavn (Andersen) udtalte. Naar Udvalget har præciseret „Vintermaanederne“ til Maa-nederne December—Marts, saa er det sket for at have enhver Tvivl om Udtrykkets Forstaaelse, og det kan ikke betragtes som

nogen Indskrænkning i Forslaget saaledes som det er affattet, thi „Vintermaanederne“ kan jo ikke blot være 6 Maaneder, som den højtærede Minister mener, men det kan ogsaa forstaaes som 3 Maaneder efter Almanaken. Her har man nu taget de 4 Maaneder, December—Marts, som tidligere er vedtaget i det andet Ting, og har man ment derved at imødekomme Folketingets Ønske. Naar det ærede Medlem i øvrigt mente, at Forslaget var et Tilbageskridt for Købstæderne og særlig for Kjøbenhavn, kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret deri. For at Udgifter skulde kunne afholdes af Kommunekassen, kræves udtrykkelig Lovhjemmel, og en saadan haves der ikke til at udrede Bidrag til Skolebespisningsforeninger; at det faktisk er sket, er noget andet. Her gives der udtrykkelig Kommu-nerne Ret til at udrede et Beløb saa stort som det, der indkommer fra private, og der gives desuden Kommunerne Ret til at udrede større Bidrag, naar de hertil kunne erhverve Indenrigsministerens Samtykke. At der hidtil i enkelte Tilfælde faktisk er blevet udredet større eller mindre Bidrag, forandrer ikke Forholdet, det maa forstaaes saaledes, at Indenrigsministeren stillende har samtykket deri; men det er ikke det samme som, at Kommunerne have en lov-hjemlet Ret dertil. Naar det ærede Med-lem paaberaabte sig Kjøbenhavns Forfat-ningslov, tror jeg ikke, at den Bestemmelse, som det ærede Medlem citerede, her kan anvendes, thi Kjøbenhavns Kommune kan lige saa lidt som andre Kommuner bevilge andet ved Budgettet, end hvortil der haves Hjemmel i den bestaaende Lovgivning. Hvis man vilde gaa ud fra, at der paa Budgettet kunde bevilges hvilket som helst Beløb til hvilket som helst Formaal, vilde man kunne komme meget vidt, jeg skal ikke nævne alt, hvad man saa kunde komme ind paa. Men Indenrigsministeren vil i Kraft af Statens Tilsynsmyndighed over for Kommunerne kunne skride ind mod de lovstridige Bevillinger og kræve Be-løbene refunderede. Forholdene ere i saa Henseende analoge for Kjøbenhavn, Køb-stæderne og Landet, og for Kjøbenhavns Vedkommende er Tilsynsmyndigheden snarere større, thi ifølge en Bestemmelse i Forordningen 1. Januar 1840, er der end-ogsaa forbeholdt Regeringen Ret til: at opløse det Repræsentantskab, der vedvarende tilsidesætter sine Pligter, samt at suspendere de skyldiges fremtidige Valgbarhed. Det er dog noget, Indenrigsministeren ikke kan ude i Købstæderne eller i Landkom-munerne. Naar det ærede Medlem ønsker